

[Ellen Poulsen.]

Jeg kan derfor på mit partis vegne tilsige vor medvirken til at finde den bedst mulige løsning i det udvalg, der bliver nedsat.

Hanne Budtz: Sygeplejerskeuddannelsen i Danmark er i virkeligheden af nyere dato, og grundlaget kom fra London, fra Florence Nightingale, der grundlagde sin sygeplejerskole i 1860; kort derefter fik vi herhjemme første gang på Diakonissestiftelsen en tilsvarende uddannelse, og en egentlig videregående uddannelse blev så grundlagt i 1897 på kommunehospitalet.

Jeg finder det rimeligt, at en gerning, der er af så stor betydning for samfundet, for hjem og befolkning, nemlig pleje i sygdomstider, følges med stor interesse af os alle. Udviklingen indenfor både lægevidenskaben og sygdomsbekæmpelsen er gået frem, og med den stilles der naturligvis også større krav til sygeplejerskernes uddannelse, til deres viden og kunnen. Baggrunden for lovforslagets fremsættelse er som allerede nævnt den betænkning, der blev afgivet i 1954, og det ærede medlem fru Nina Andersen har allerede refereret en del af denne betænkningens indhold.

Når der på folketingets bord ligger et lovforslag om sygeplejersker og der tales om sygeplejerskernes uddannelse, er man klar over, at det er sygeplejerskernes uddannelse, der er hovedgenstanden for interessen, og så er det egentlig ejendommeligt at se et forslag, der ikke indeholder et ord om sygeplejerskernes uddannelse, men kun henviser hele dette vigtige spørgsmål til nærmere regulering ved en kongelig anordning.

Det kan i hvert fald ikke for mit parti være tilfredsstillende. Det viste sig da også, at de to foregående ærede ordførere næsten udelukkende beskæftigede sig med uddannelsesspørgsmålet, selvom lovforslagets paragraffer i virkeligheden kun omhandler autorisationen og uddannelsesnævnet. Hvis man henskyder uddannelsesspørgsmålet til et særligt nævn, der skal fastsætte reglerne

ved kongelig anordning, er det selvfølgelig meget let, og det ville naturligvis være en smidig form, men så ville folketinget ikke få noget at vide om, hvordan denne form blev, hvor omfattende ordningen blev, og heller ikke hvor bekosteligt den blev. Jeg må altså med det samme tage afstand fra, at spørgsmålet ordnes ved kongelig anordning, og at folketinget ikke får spor med det almindelige grundlag for den fremtidige sygeplejerskeuddannelse at gøre, således som det dog, omend bestemmelsen er meget kortfattet, er tilfældet ifølge den nugældende lov.

Jeg skal ikke komme ind på en gentagelse af, hvad man egentlig havde tænkt sig i henhold til betænkningen; det har den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem fru Nina Andersen, allerede opridset, og det fremgår deraf, hvor meget grundigere en fremtidig uddannelse skulle være. Den skulle være langvarig, og deraf følger naturligvis også, at den ville blive betydeligt mere bekostelig, og det ønsker mit parti gerne at se nærmere på.

Jeg ser med tilfredshed, at man har beholdt det såkaldte lærlingepincip, hvorefter eleverne fortsat skal deltage i det praktiske arbejde på sygehusene. Deraf følger jo også, at uddannelsen, hvis den skal gøres grundigere, må blive mere langvarig i stedet for, hvad der også har været drøftet, at man alene skulle have en skoleuddannelse. Selvom man ikke kan få alle enkeltheder med, må vi i hvert tilfælde have hovedtrækkene med i loven.

Dette, at man nu giver eneret på navnet, på betegnelsen „sygeplejersker“, skal jeg ikke have noget at indvende imod; det svarer til den nugældende ordning, hvorefter man blot har betegnelsen „autoriseret sygeplejerske“, og da man i praksis kun bruger ordet sygeplejerske, er den side af sagen i orden. Jeg konstaterer blot, at det alene er navnet, betegnelsen, man får en eneret på, men selvfølgelig ikke på det at pleje syge. Der er jo stadigvæk mange private sygehjælpsforeninger, der for en rimelig betaling kan